

La veu **rabiosa** de la púrria blanca

El raper Eminem ha sacsejat la societat dels Estats Units. Més enllà de la seva genialitat, grolleria, masclisme i homofòbia, les seves cançons han rebentat de mig a mig l'idíl·lic decorat de la vida familiar perfecta americana. Els joves i adolescents ho han entès, però els seus pares no, sobretot perquè també és blanc. Aquesta setmana Barcelona pot comprovar si és cert o no.

Eminem és tan autèntic com Bruce Springsteen. És només una qüestió de generació. Springsteen canta de l'Amèrica desheretada, dels que es van creure el somni i es van despertar en un malson, estafats per totes bandes. La classe anònima americana, blanca, que sobreviu com pot. Alguns potser aconseguen rebel·lar-se, i anar-se'n carretera del tro enllà, però els nascuts per córrer són pocs. La majoria acaba acomodant-se a una vida "normal", quan no sòrdida. I els fills de la parella de "The River" són el brou de cultiu d'Eminem. Joves de classe baixa, de famílies desestructurades, blancs, de suburbis de grans ciutats industrials com Detroit, que no tenen futur ni es veuen reflectits en una societat on només es mediatitza (i, per tant, existeix) l'èxit. Estan terriblement empenyats, encara que no saben ben bé amb qui, i ja fa temps que escolten les lletres més agressives del rap fet per negres. Són els primogènits de la *white trash* (púrria blanca), i també formen part de l'anomenada Generació Y, fills dels *baby boomers* i d'immigrants recents. Estan acostumats a la diversitat ètnica. Russell Simmons, cap de la discogràfica hip-hop per excel·lència, Def Jam, assegura que "la segregació racial persisteix en moltes formes, però no pas entre els joves". En canvi, entre els seus pares *baby boomers* blancs sí; per això s'escandalitzen quan l'altaveu de la ira dels seus fills és un blanc, d'ulls blaus i cabell ros. Però que metralla paraules com fa temps ho fan els negres. I així és capaç d'arrossegar els dos colors, tant si són pobres com la cobejada classe mitjana americana. El mateix Eminem ho recorda a la cançó "White America": "Mira les meves vendes./ Fem maternà-

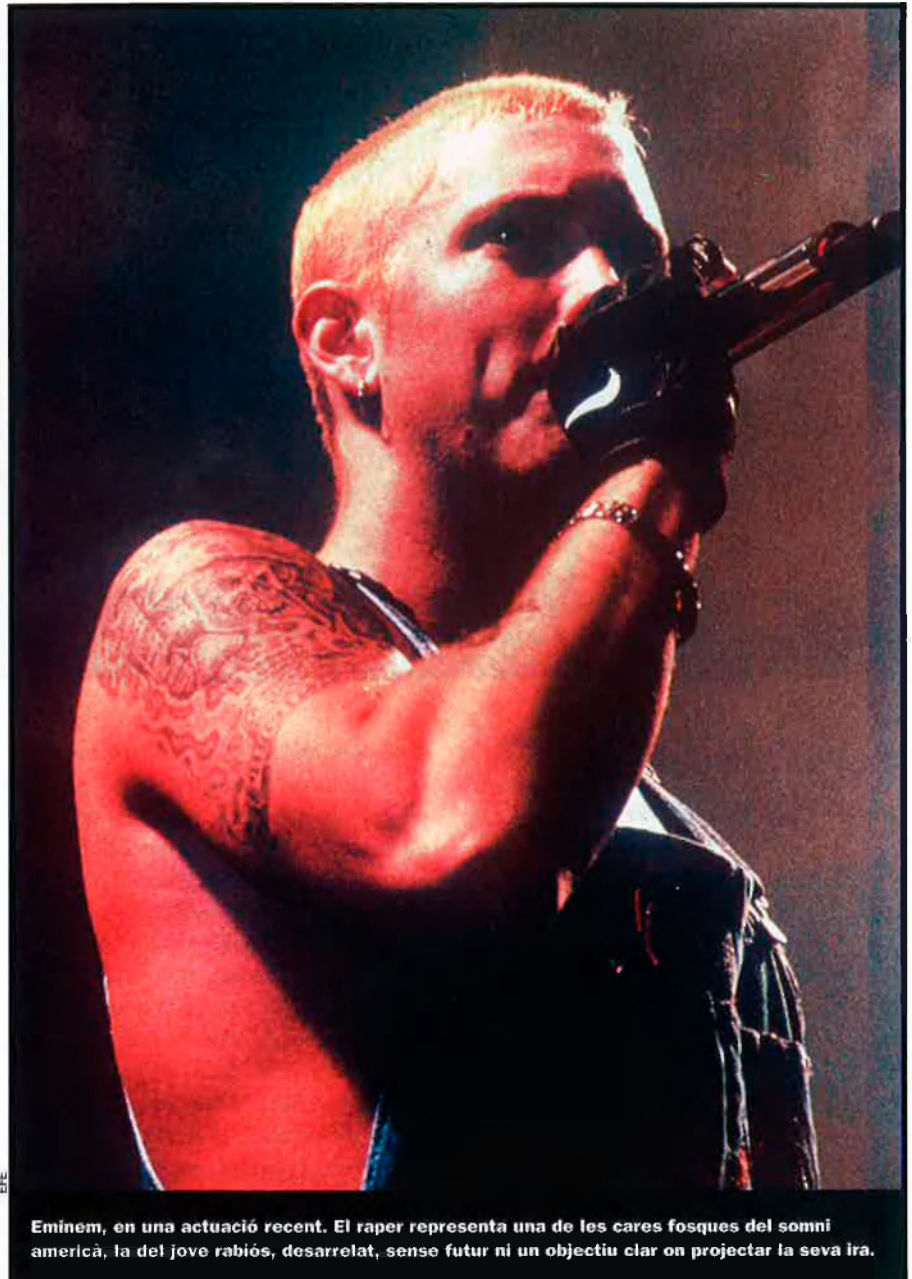
tiques, si fos negre no n'hagués ni venut la meitat, [...] el hip-hop mai va ser un problema Harlem només a Boston [...] Amèrica Blanca! Jo podria ser un dels teus nois Amèrica Blanca! El petit Eric és com jo Amèrica Blanca! A l'Eric li agrada la meva merda, vaig al *TRL* [un programa de la televisió musical MTV], mira quantes abraçades em fan." I acaba amb uns sons "fote't senyora Cheney! Fote't Tipper Gore!, foteu-vos amb la llibertat d'expressió que aquests estats dividits de vergonya em permeten tenir", referint-se a les dones de l'actual i l'exvicepresident dels EUA, que han destacat en les campanyes per censurar la violència de la música rap.

Com un disc obert. El darrer disc d'Eminem, *The Eminem Show*, no només dona respostes al perquè l'escolten "tants malparits que senten com jo/ que comparteixen els mateixos punts de vista i creences exactes, és com un fotut exèrcit marxant darrere meu/ He tocat tantes vides, amb tanta ràbia contra ningú en particular...". També obre la seva vida al públic i explica per què odia la seva mare, el seu pare, els problemes amb l'exdona, la policia, els polítics, la indústria discogràfica... Una llarga llista d'exabruptes, com un sòrdid i descarnat cançoner autobiogràfic.

Eminem va néixer com a Marshall Mathers III a Kansas el 17 d'octubre del 1972, i va passar la infància i l'adolescència entre aquesta ciutat i Detroit, en suburbis pobres, d'escola a escola sempre fent el paper del marginat. Aquell nen ple de grans tornava a casa morat dels cops de qualsevol fatxenda corpulent, i cremava la cara en els llibres de còmics per escapar d'una vida familiar destructiva. El pare el va deixar al segon

mes de vida, i la seva mare, de qui diu que viu ennuvolada de barbitúrics diversos i marihuana, el va maltractar tota la vida, i fins i tot quan es va morir el germà d'ella li va dir que hagués preferit que el mort fos ell. Un dia va ajuntar les inicials del seu nom per contruir-se un pseudònim i es va convèncer que triomfaria en el rap. I ho va fer.

Amb la fama que dóna ser número 1 de les llistes d'èxits i vendre milions i milions de discos, pare i mare han reaparegut a la seva vida, ella fins i tot fent un *single* amb un grup de rap de Detroit on explica la seva versió dels fets. Per a tots dos té paraules duríssimes en la cançó "Cleaning out My Closet". A ell, li diu *mariconàs*, es pregunta "si em va fer un petó per dir-me adéu. No, pensant-ho bé no, vaig desitjar fotudament que morís". I per a ella encara és pitjor, li retreu que "com t'atreveixes a treure'm el que no em vas ajudar a aconseguir. Puta egoista, espero que et cremis fotudament a l'infern per tota aquesta merda./ Recorda quan Ronnie [germà d'ella i oncle d'Eminem] va morir i tu vas dir que desitjaries que hagués mort jo? Bé, saps què?, estic mort. Mort tan com tu ho estàs". Els insults filials es repeteixen en altres cançons. Com ja havia fet en els seus discos anteriors, que els àvids advocats d'ella no es van estar de dur als tribunals i aconseguir un bon pessic dels beneficis del fill. En els seus àlbums també ha insultat la seva exdona, Kim, i en una cançó fa servir el seu nom per narrar el brutal i pervers assassinat d'una dona. A més, també va agredir amb una pistola un home que supo-

Eminem, en una actuació recent. El raper representa una de les cares fosques del somni americà, la del jove rabiós, desarrelat, sense futur ni un objectiu clar on projectar la seva ira.

PUBLICACIONS DE LA UNIVERSITAT JAUME I

2n Saló Valencià del Llibre

Enric Soler i Godes.
Antologia de textos

Jacobi Regis Thesaurus
Vicent Garcia Edo (ed.)

Adaptació curricular. Aplicació informàtica NAC-ACS

Cristòbal Saborit i altres

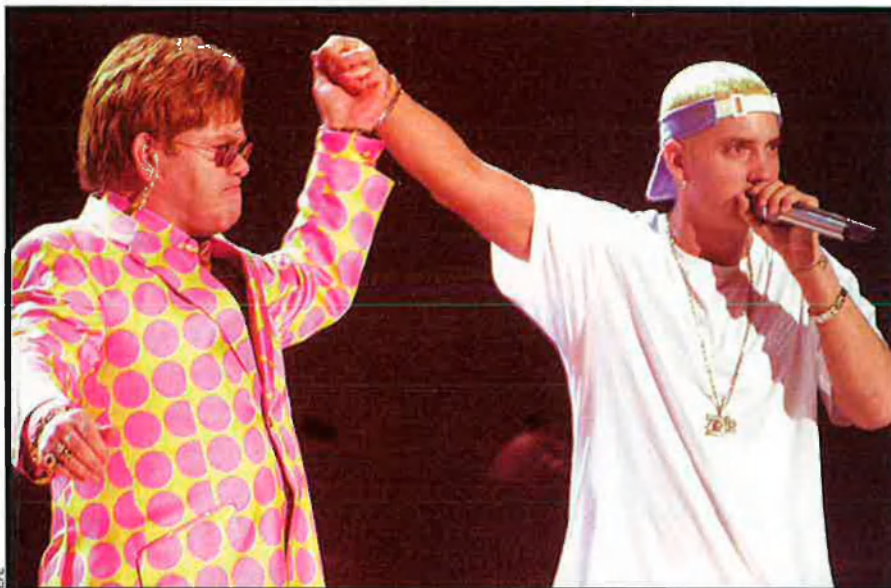
Didàctica del català i pedagogia crítica

Consol Aguilar

Tel.: 964 728 819

www.uji.es/publ

Elton John i Eminem durant l'actuació als premis Grammy de l'any passat. Aquesta va ser la manera triada pel raper blanc per contestar els que l'acusaven d'homòfob.

Pel·lícula amb Kim Bassinger

Hi ha una teoria no escrita en la jurisprudència del *showbusiness* americà que diu que quan una estrella de cine o música arriba a xifres desorbitades de facturació ha d'esprèmer la mamella del negoci saltant d'un format a un altre. Així, veiem actors fent de músics i músics fent d'actors. També és el cas d'Eminem, que acaba d'estrenar la pel·lícula *8 Mile*, dirigida per Curtis Hanson, que té en el seu currículum èxits de crítica i públic com *L. A. Confidential*. Explica la història d'un jove blanc d'un barri negre dels suburbis de Detroit, que lluita per fer-se un lloc en el món del rap. Això mateix, una pel·lícula quasi biogràfica d'Eminem, tot i que ell assegura que no explica la seva vida, que ell tan sols va reunir-se amb el guionista per explicar-li què és ser jove i blanc als barris més degradats de la industriosa Detroit. La mare de la família desestructurada de torn és Kim Bassinger, un fet que ja ha donat peu que corrin els rumors sobre un possible idil·li entre l'actriu i el mateix Eminem, el qual, lògicament, era el que tenia més números per encarnar el paper principal del jove Jhonny aspirant a triomfar. *O. C.*

sadament feia un petó a Kim quan encara eren casats. Aquesta trifurga també va tenir seqüela judicial en forma de llibertat condicional, i penediment de l'autor a través del seu darrer disc: "La merda més intel·ligent que vaig fer va ser treure les bales d'aquella pistola. / Perquè els hagués matat, merda, els hagués disparat, als dos." L'única cosa que comparteix amb Kim de manera positiva és una filla, Hailie Jade, de sis anys, de qui és capaç d'escriure la cursileria d'amor paternal més gran en el mateix disc dels exabruptes generalitzats.

Les dianes dels dards d'Eminem també han estat diversos músics com Everlast, Backstreet Boys, Insane Clown Posse, Limp Bizkit, N'Sync i Moby, guru de la música electrònica del que en diu "vell de trenta-sis anys, calb, *maricó*, xupame-la/ no em coneixes, ets massa vell, s'ha acabat, ningú escolta techno". Tot plegat carn de canó de primera qualitat per les revistes de música, sempre temptades per la controvèrsia entre els astres.

Gais i dones enfurismades. Els col·lectius que més ha protestat als concerts d'Eminem són algunes associacions d'homosexuals i dones. Eminem és masculista, misogin i homòfob, però no més del que ho puguin ser altres cantants de rap. Ell diu que "si dic *mari-*

conàs en el meu disc, es pren com si em dirigís directament als gais. Però si mires la pel·lícula *American Pie* [film d'adolescents americans apte per a tots els públics], es diu la mateixa paraula, i ningú no diu res". El problema segurament és, de fet, la insistència i l'agressivitat del cantant. Els defensors d'Eminem asseguren que ell usa aquest llenguatge quan es presenta com el seu altre *ego*, Slim Shady, i que per tant seria com si titllessim de canbal Antony Hopkins, per haver interpretat el paper d'Hannibal Lecter a *El silenci dels anyells*. Eminem també va dir que per ell *mariconàs* no es referia necessàriament a un gai, però davant la impossibilitat de frenar l'allau de crítiques va fer un cop d'efecte, l'any passat, en l'entrega dels premis Grammy. Va actuar-hi acompanyat d'Elton John, un dels artistes que fa molts anys que va sortir de l'armari. També han sortit en defensa seva altres músics com l'ex-beatle Paul McCartney, que ha reduït la polèmica a una qüestió de provocació i espectacle, amb un impacte comparable a l'irresistible pelvis d'Elvis Presley.

Sigui com sigui, el cas és que Eminem és ara a dalt de tot, vingut del pou més fosc dels EUA. I no és gratuït. Ningú no li pot dir que no rima amb gran habilitat, ni que no sap jugar endimoniadament amb les paraules, ni que la seva música no és de qualitat. No en va, el seu mentor i productor és Dr. Dre, un dels homes clau de la història del rap. També s'ha de dir que Dre prové de NWA, el grup que a partir dels revolucionaris Public Enemy s'inventà el ganstarap, un tipus de rap dedicat a glorificar la vida criminal i l'hedonisme dels seus practicants, fins a confondre música amb la vida real. Després d'enfrontaments, amb morts incloses, entre discogràfiques rivals, avui el ganstarap és molt criticat dins la comunitat hip-hop. Eminem no fa ganstarap, sinó un rap dur, però capaç de galvanitzar els joves més enllà dels addictes al gènere. Amb la mateixa mala llet sense objectiu que tenen bona part de la púrria blanca que diu que representa. I aquest dijous, 14, ho vol demostrar a la sala Razzmatazz de Barcelona.

Oriol Cortacans